

ANNA BRADLEY

Nevesta pod stromček

IKAR

ANNA BRADLEY

*Nevesta
pod
stromček*

Preložila Hana Bojmírová

 IKAR

*Nevesta
pod
stromček*

NEVESTA POD STROMČEK

Anna Bradley

THE DUKE'S CHRISTMAS BRIDE

Copyright © 2024 by Anna Bradley

Translation © 2025 by Hana Bojmírová

Jacket design © 2025 by Barbara Baloghová

Photo copy © Lee Avison / Trevillion Images

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0373-6

CHUŤ VIANOC

Pálenie zázvoru, sladkosť sirupu... zavrel oči a na chvíľu bol opäť malým chlapcom, ktorý sedel za stolom s matkou a so starou matkou, prsty na rukách a nohách mal ešte skrehnuté z toho, ako sa hral vonku, a na jazyku ho štipala pikantná chuť zázvoru.

Ani jeden z nich neprehovoril. Oči nechal zatvorené a žil v spomienkach, kým trvali. Neprehovorila ani slečna St. Clairová, len ticho chrúmala svoju sušienku.

Keď však oči opäť otvoril, sledovala ho, medzi obočím mala drobnú vrásku a spodnú peru zachytenú medzi zubami. „Sú také, aké si ich pamätáte, vaša milosť?“

Hľadel na ňu v šere. „Sú dokonalé.“

A aj boli. Nešlo len o ich vôňu či chuť, ktorá sa mu rozplývala na jazyku, boli dokonalé spôsobom, akým môže byť niečo dokonalé len vtedy, ak to pre vás niekto spraví úplne nezištne.

„To ma teší.“ Prikývla, postavila sa a podnos vzala so sebou.

Nezostávalo mu nič iné, len sa zdvihnúť a vybrať ku kuchynským dverám. V polovici cesty sa však zastavil, otočil sa k nej a ďalšie, čo si uvedomil, bolo, že ju drží za ruku. „Ďakujem, slečna St. Clairová, za...“ Hľadal vhodné slová,

ale na žiadne neprišiel. Ako sa poďakovať niekomu za to, že vám vrátil kúsok vás, o ktorom ste si mysleli, že je už navždy preč? „Ďakujem.“

Usmiala sa. „Skutočne nemáte za čo, vaša milosť.“

Priložil si jej ruku k ústam. Nebol to ani tak letný bozk, ako skôr ľahké obtretie o kĺby jej prstov, no trvalo dosť dlho na to, aby sa nadýchol jej vône a pocítil na perách hodvábne klzanie pokožky.

PROLÓG

Fairford, Gloucestershire

24. decembra 1804

Nemal sem chodiť. Sľúbil si, že nepríde.

Ale ten istý sľub si dal už aj predtým – minulý rok a predminulý – a zakaždým sa ukázalo, že to bola lož. Bez ohľadu na to, koľkokrát prisahal, že nepríde, napokon aj tak vždy prišiel.

Sľuby boli zákerné, najmä tie, ktoré dával sám sebe.

Nakoniec sa z nich vždy stali klamstvá.

Nemal by to už vedieť?

Keď vyklízol z otcovho domu a zišiel po cestičke k lesu, slnko práve zapadalo za obzor, a zatiaľ čo pod stromami bolo tma ako o polnoci, na oblohe sa objavili nepravidelné jantárové a karmínové pruhy, ktoré pôsobili ako krvavé stopy po pazúroch.

Na tom však nezáležalo. Poznal každý kameň, každý vyčnievajúci koreň stromu, každý zoschnutý list ukrytý v blate pod nohami. Po tejto ceste kráčať už mnohokrát. Mohol po nej ísť aj so zaviazanými očami, jeho kroky viedla pamäť.

Až na to, že to nebolo rovnaké, bez ohľadu na to, ako známe mu to pripadalo. Už nikdy to nebude rovnaké a predstierať, že áno, by bola len ďalšia lož.

Tento rok nenapadal žiadny sneh. Odkedy sa vrátil z Etonu, zažil len dážď, občasné pochmúrne mrholenie,

ktoré všetko halilo do odtieňov sivej. Zem bola stále mokrá, do topánok mu prenikala ľadová voda, nohy sa mu zabárali do blata a do očí sa tlačila tma.

Ale nie nadtľho.

Keď vyšiel z úkrytu stromov, naskytol sa mu rovnaký pohľad ako vždy. Výbuch svetla, ktorý rozžiaril čiernu oblohu, akoby sa naraz rozsvietili všetky hviezdy. Akoby nejaká veľká ruka nabrala všetky najjasnejšie ornamenty oblohy a zovrela ich do päste, až jej pomedzi prsty vytryskli prúdy svetla priamo nad Hammond Courtom a zaliali ho bledou striebornou žiarou.

Akoby išlo o jediné miesto, na ktorom záleží. Akoby Ambrose St. Claire bol jediný muž, na ktorom záleží.

Opakovalo sa to každý rok.

Max sa držal v tieni, mimo zlatistého svetla, ktoré sa rozlievalo na cestu. Pre hostí večierka, tú rozmazanú zmes saténu, hodvábu a trblietavých šperkov s malými striebornými pohárkami koreneného jablčného vína v rukách, ktorá sa smiala a klebetila na druhej strane okien, bol neviditeľný.

Teplá a zábava, ktoré sa odohrávali vnútri, sa zdali vzdialené ako chladné hviezdy žiariace na čiernej oblohe, no aj odtiaľto mohol počuť smiech, rozhovory a spev. Vianočné koledy. Rovnaké piesne ako každý rok.

Vetvičky cezminy. Strieborné zvončeky. Jarabice, hrušky a sušienky.

Strčil si ruky do vreciek kabáta a kopol do zablatenej zeme. V tom dome nežil už štyri roky. Už štyri roky to nebol jeho domov.

Štyri roky. Nebol viac chlapcom. Mal šesťnásť, stal sa z neho takmer muž, ale stále sa od tohto miesta nedokázal držať ďalej.

Nechcel tu byť, nechcel spomínať. Keby mohol, otočil by sa a už nikdy by sa nevrátil, už nikdy by sa na ten dom nepozrel. Nevedel však zabudnúť, ako sa cítil na druhej strane tých okien. Keby to dokázal, išlo by to ľahšie, ale na takúto zradu nemohol zabudnúť.

A nemohol ju ani odpustiť.

Nebolo to spravodlivé. Doparoma, rozhodne to nebolo spravodlivé.

Ruky ukryté v kabáte zatínal v päste. Nenávidel Ambrose, nenávidel ho tak veľmi, až ho v hrdle páčila horkosť, pre ktorú sa dusil a musel zakašľať.

Ambrose sa síce hral na pána panstva, ale na pravde to nič nemenilo. Nebol jeho pánom, panstvo ukradol. Ukradol ho Maxovi a jeho otcovi.

Nebol jediný. Viacerí ich obrali o to, čo im kedysi patrilo. Počas uplynulých štyroch rokov ich oškľbali o všetko, až z nich zostali len holé kosti.

Ostatní chlapci na Etone sa mu posmievali a jeho otca nazývali vojvoda na mizine.

Jedného dňa ich prinúti za to zaplatiť. Všetci za to zaplatia, ale nikto z nich nezaplatí tak draho ako Ambrose St. Claire. Spomedzi všetkých rán bola najhlbšia tá, ktorú spôsobil on. Ani po štyroch rokoch sa nezahojila a stále krvácala.

Kedysi dávno, pred smrťou Maxovej matky, po ktorej sa všetko rozpadlo, bol Ambrose ich priateľom. Veril mu, obdivoval ho. Dokonca ho zbožňoval, ale nakoniec sa Ambrose od ostatných nijako nelíšil.

Bol zlodej a klamár.

Jedného dňa sem Max príde znova a nebude sa schovávať v lese pod kvapkajúcimi konármi stromov a po krku mu nebude stekať studená voda. Nie, namieri si to priamo po príjzdovej ceste, vojde cez dvere a vezme si otcovo sídlo späť.

Teraz mu však neostávalo nič iné, len sa vrátiť domov. Do domu bez vencov, strieborných pohárov, zlatistého svetla lampy. Jeho otec bude už dávno spať na opotrebovanom koženom kresle vo svojej pracovni a vedľa neho bude na zemi ležať prázdna fľaša od brandy. Max si prešiel chrbtom ruky cez vlhké líce a vlnený kabát ho poškriabal na koži. Otočil sa na odchod – chrbtom k jasným svetlám Hammond Courtu, ku ktorému sa nevráti až do budúceho roka.

Neplakal. Nie za darebákom, akým bol Ambrose St. Claire.

Vlhkosť na jeho tvári spôsobili len kvapky vody padajúce z konárov nad ním, nič iné.

1. KAPITOLA

Fairford, Gloucestershire

12. decembra 1819

V Rosinej spálni snežilo. Zobudila ju zima, prievan chladného vzduchu, z ktorého ju štípal nos a skrútili sa jej prsty na nohách, až ju prebudili z ťaživého spánku. Oprela sa o lakte a vykukla spod prikrývky. Cez tenké závesy prenikalo tlmené ranné svetlo a zachytávalo bledý odlesk snehových vločiek, ktoré sa vírili cez zubatú dieru v okne.

Sneženie bolo pekné, ale, bohužiaľ, takto to nešlo. Z trblietavej záplavy neškodných vločiek sa v okamihu mohla stať fujavica a oceľovosivé mraky za oknom sľubovali ďalšiu nádielku snehu.

Fairford bol už spolovice zasypaný snehom. Snežiť začalo začiatkom novembra a odvtedy neprestalo takmer ani na jeden deň. A teraz si to prekliate sneženie našlo cestu dovnútra.

S povzdychom odhodila prikrývku. Keby šlo o akékoľvek okno, v akejkolvek inej spálni, v akomkoľvek inom sídle, bol by sneh vnútri skutočne šokujúci, ale v Hammond Courte sa s prechodom od zlatistých jesenných dní k hlbokému chladu zimy stávala hranica medzi interiérom a exteriérom čoraz nejasnejšou.

Aspoň tak by to povedal Ambrose. Vždy si o sebe myslel, že je niečo ako básnik. Bola to jedna z vecí, ktoré na ňom milovala najviac.

Za viečkami ju tlačila páľčivá bolesť, no netrpezlivým potrasením hlavy prichádzajúce slzy zahнала. Nechcel by jej slzy ani smútočné vzdychy. Keby ju teraz videl, vynadal by jej, až by jej horeli uši.

A keď sa to tak vezme, kedy fňukanie niečomu pomohlo? Vykotúľala sa z postele, prikryvku si obtočila okolo pliec a v pančuchách sa šuchtala po drevených doskách, aby skontrolovala snehovú nádielku pod oknom.

Alebo skôr kaluž. Veľkú kaluž. Snežilo už nejaký čas, pravdepodobne väčšinu noci. Odhrnula opotrebované závesy, aby si lepšie prezrela poškodené sklo. Bolo ešte skoro a sivé svetlo príliš slabé na to, aby rozptýlilo tieň, ktoré sa zdržiavali v rohoch spálne, ale nedalo sa prehliadnuť, že jedno z horných okien je puknuté.

To vysvetľovalo ten hrozivý praskot, ktorý ju v noci zobudil. Takže žiaden duch. Aspoň trochu sa upokojila. Samozrejme, niežeby verila na duchov. Taká hlúpa nebola. Ale v tej najhlbšej tme noci, keď dom okolo nej vŕzgal a stonal, jej napadlo, že ak existoval človek, ktorý by si našiel spôsob, ako sa pohybovať medzi nemŕtvymi, bol ním Ambrose.

Áno, s veľkým potešením by ju prenasledoval, darebák jeden.

Pristúpila bližšie k oknu, opatrne sa vyhla kaluži a v ponurom svetle prižmúrila oči na prasklinu. Áno, určite bola dlhšia než predtým. Včera označila jej koniec odtlačkom palca a teraz už siahala ďaleko zaň. Pokračovala až po okraj parapetu a obklopovala ju pavučina drobnejších prasklín ako vrásky vejárovito sa rozbiehajúce z kútika oka.

Šírla sa rovnako ako desiatky ďalších puklín, ktoré zdobili steny.

Do diery na vrchu mohla napchať handry, ale okná boli už teraz viac handrové ako sklenené. Len zázrakom im do-

posiaľ na hlavu nepadol niektorý strop. Ak nevymyslí nejaký spôsob, ako zastaviť chátranie, budú odtiaľ musieť odísť.

„Nuž, tak tu máme trochu neporiadok, všakže?“

Rose sa otočila a zistila, že vo dverách postáva Abby, šedivé vlasy jej stáli do všetkých strán. „Je to len trochu vody, Abby. Nič, čo by sa nedalo vyčistiť.“

„Je zázrak, že ťa v tejto vlhkej izbe s prievanom nechytí smrť.“

„Vo všetkých izbách je vlhko a prievan.“

„V žiadnej nie až tak veľmi ako tu.“ Abby ukázala obviňujúcim prstom na kaluž. „Preboha, Rose, prečo nechceš spať so mnou v posteli? Je suchá a obom nám bude teplejšie.“

Teplejšie áno, ale nie bezpečnejšie. V tejto miestnosti začala spávať po tom, ako sa jeden z ich veriteľov z dediny objavil na prahu dverí. Rozzúrene sa dožadoval zaplattenia a neštil sa použiť rôzne nepríjemné vyhrážky. Našťastie sa jej ho podarilo zadržať, prv než vyrazil dvere, ale nebol posledný.

Mali veľa veriteľov a všetci boli nazlostení ako prskajúca mačka. Nechcela sa dať znova zaskočiť. Spálňa mala výhľad na príjazdovú cestu, takže v nej zostane. „Táto izba sa mi páči. Je, ehm... útulná.“

Abby si odfrkla. „Útulná?“

„Vcelku áno.“ Lož jej ľahko sklzla z jazyka, no dala si pozor, aby nepozrela Abby do očí. Vždy vedela rozoznať, kedy klame, a práve teraz nemala chuť vypočuť si, ako jej vynadá.

„Útulná, ale nehovor.“ Abby sa otočila na päte a zmizla vo dverách spálne, jej pomalý, ťažký krok sa ozýval chodbou. Keď sa vrátila, niesla v náručí hromadu tmavočervenej látky. „Na, pomôž mi s tým.“

Rose obišla kaluž, prešla cez spálňu a vzala z kopy kus látky, ale keď ho mala v rukách, zastavila sa. „Toto nie je handra. Vyzera ako...“

„Je to jeden z hodvábných posteľných závesov pána St. Clair.“ Abby zdvihla bradu. „Nerob okolo toho rozruch, miláčik. Už nám takmer došli handry a hodváb je hrubší. Toto zabráni prievanu oveľa lepšie ako nejaká stará kuchynská handra.“

„Ale je to *hodváb*.“ Samozrejme, išlo o smiešnu námietku. Čo by robili s hodvábnymi posteľnými závesmi? Na to, aby mali nejakú hodnotu, boli príliš staré a opotrebované, a predsa...

Kedysi patrili Ambrosovi. Odolala nutkaniu zaboriť do nich tvár, pretože vedela, že by z toho mala akurát nos plný prachu. Zdalo sa nesprávne, že človek po sebe zanechal toľko drobností, že všetky tieto veci, ktoré boli pre Ambrosa počas jeho života druhoradé a vedľajšie, akosi prežili a stali sa tým jediným, čo po ňom zostalo.

Mala chuť Abby napomenúť, ale keď zdvihla zrak, Abby hľadela na červený hodvábný kus látky a modré oči mala vlhké od slz. „Aj tak ho preklínam,“ zašepkala a prešla si chrbtom ruky po očiach. „Nechápem, prečo mi tak chýba, nepríjemný starý podliak.“

„Naozaj bol nepríjemný, však? A je mu podobné, že odišiel a zomrel tesne predtým, ako sa zhoršilo počasie. Dovoľm si tvrdiť, že si to tak naplánoval. To bol celý on.“

Abby sa roztrasene zasmiala. „Trúfam si povedať, že áno.“ Vzala z hromady druhý hodvábný kus závesu a zamierila k oknu.

„Pozor na tú kaluž. Nezamoč si pančuchy.“ Rose sa prešuchtala cez spálňu a kľakla si na kolená, aby mláku utrela. Ľadová voda presiakla cez hodváb a znecitlivela jej prsty.

Možno to bude na nejaký čas posledný sneh. Možno sa zajtra zobudí a zistí, že spoza mrakov vyšlo slnko. Trochu sa oteplí, aspoň toľko, aby to zmiernilo chlad. Možno na nich šťastie čakalo hneď za rohom. Možno si ich nájde ešte dnes a potom...

„Preboha, kto to môže byť?“

Rose sa zastavila, v rukách zvierala kvapkajúci hodváb. „Čo?“ Ale to už začula, ako na príjazdovej ceste hrkocú kolesá koča.

„Je tu koč.“ Abby nakukla cez sklo a zamračila sa. „Zvláštne. Ešte nie je ani sedem hodín ráno. Kto by sem prišiel tak skoro?“

Vskutku, kto? Isté bolo, že nikto, koho by chceli vidieť. Rose vyskočila na nohy a na kaluž zabudla. „Choď preč od okna, Abby.“

Abby však neodišla. Zostala tam stáť na očiach každému, kto sa náhodou pozrel na dom, a hľadela na príjazdovú cestu, zatiaľ čo škripanie kolies znelo čoraz hlasnejšie. „Nebesá. To nie je obyčajný kočiár, ale poriadne prepychový a myslím, že... Rose, poď sa pozrieť! To má na dverách erb?“

Erb? Dobrý Bože, dúfala, že nie. V koči označenom emblémom nikdy nič dobré neprišlo.

„Môžeme to tu dokončiť neskôr.“ Rose zobrala Abby z ruky hodvábne látky a hnala ju k dverám. „Vráť sa do svojej spálne a nechaj ma, nech sa postarám o našich hostí. Nepochybne len prišli vyjadriť sústrasť a o chvíľu budú zase preč.“

Sústrasť, iste. Nikto by neprišiel vyjadriť sústrasť o siedmej hodine ráno. Nie, prišli kvôli niečomu úplne inému. No nech už to bolo čokoľvek, takmer určite budú musieť odísť bez toho.

„Poznal Ambrose nejakých lordov?“ Abby nakukla Rose ponad plece a snažila sa dovidieť von oknom. „Pretože som si istá, že som videla erb...“

„Dovolím si tvrdiť, že určite poznal jedného či dvoch lordov. Ambrose poznal každého.“ Presnejšie povedané, oni poznali *jeho*. „Keď odídu, všetko ti porozprávam. Dovtedy zostaň vo svojej izbe a počkaj, kým po teba neprídem, dobre?“

Abby sa na ňu znepokojene pozrela, ale to už ju vliekla k dverám. „Áno, dobre, ale príď hore, hneď ako odídu.“

„Prídem, ale sľúb mi, že sa neodvážiš opustiť spálňu, kým to neurobím.“ Rose zaváhala a potom dodala: „Bez ohľadu na to, čo budeš počuť.“

Abby na ňu vypleštila oči. „Dobrotivý Bože. Nepáči sa mi, ako to znie.“

Nie, ale nech sa dole odohrá čokoľvek, bolo pravdepodobné, že jej sa to bude páčiť ešte menej. „Sľúb mi to, Abby.“

„Sľubujem, ale buď opatrná, miláčik. Počuješ ma?“

„Áno, počujem.“ Rose čakala vo dverách, kým Abby prešla po chodbe k svojej spálni, zmizla v nej a zavrela za sebou.

Potom sa ponáhľala späť do vlastnej spálne a vykukla z okna.

Kočiar zastavil v polovici cesty. Pozerala naň a srdce jej búšilo tak silno, že by jej mohlo rozbiť rebrá na prach. Abby mala pravdu. Nebol to obyčajný kočiar, ale zjavenie v lesklom čiernom laku, s vyleštenými čiernymi kolesami, so zlatým kovaním a špicami na kolesách a s elegantným párom zladených hnedákov, ktoré si pomaly prešľapovali na mieste.

Slovo „impozantné“ to ani zďaleka nevystihovalo. Takýto elegantný, módný kočiar s kočišom by ste mohli nájsť na prechádzke v Hyde Parku. Aspoň tak si to predstavovala, keďže ona sama v Hyde Parku nikdy nebola. A ani nikde inde v Londýne.

Na dverách sa skvel erb v čiernej, zlatej a kráľovskej modrej farbe. Z tohto uhla ho nedokázala rozoznať, ale tá kombinácia farieb jej bola povedomá. Nevidela niečo podobné na niektorej Ambrosovej korešpondencii?

So zatajeným dychom čakala, kým sa objaví osadenstvo koča, ale nikto nevychádzal. Prešla minúta, potom ďalšia, ale práve keď začala mrmlať modlitbu, aby opäť odišli, kočiš zoskočil na cestu a otvoril dvere.

Ten, kto bol vnútri, nepovažoval za potrebné vystúpiť, nechal svojho kočiša, ktorému plášť vial vo vetre a na pleciach sa mu zbierali snehové vločky, stáť na mieste, až sa konečne, *konečne* objavila dlhá noha v priliehavých tmavosivých nohaviciach zakončených lesklými čiernymi čizmami s peknými zlatými strapcami.

Na hornom okraji dverí pristála veľká ruka v bezchybnej rukavici a potom sa z koča vynoril aj zvyšok muža. Otočil sa, aby niečo povedal svojmu kočišovi, a potom prešiel ráznym krokom po príjazdovej ceste, až kým nestál priamo pod jej oknom.

Rose sa nadýchla. Tento muž bol nepochybne majiteľom koča.

Bol... božemôj, nikoho podobného nikdy predtým nevidela. Tvár mu čiastočne zakrýval okraj elegantnej čiapky, ale zahliadla rovný aristokratický nos a husté tmavé vlasy. Mal výnimočnú výšku a široké plecia a najideálnejšie tvary, aké kedy videla, jeho silné telo pôsobilo pevne ako stočená pružina.

Kráčal smerom k domu, jeho dlhý krok bol uvoľnený a sebaistý, vyzeral ako človek, ktorý je zvyknutý, že mu všetci uhybajú z cesty. O chvíľu sa ozvalo rázne zaklopanie na vchodové dvere, ktorého dunenie sa rozliehalo celým domom.

Čakala, každý sval mala napnutý, ruky zaťaté, nechty zaryté do dlaní.

Chod' preč, dočerta. Len chod'...

Jedinou odpoveďou bolo druhé zabúchanie, hlasnejšie a netrpezlivejšie než prvé, a potom, po niekoľkých okamihoch bezpochyby zlovestného ticha, sa ozval ďalší úder, po ktorom nasledovalo praskanie ako pri rúbaní dreva.

Ruka jej vyletela k ústam, aby zmiernila výkrik. Pokúšal sa vylomiť dvere? Nie, určite nie! Ani ten najodhodlanejší z Ambrosovyh veriteľov by sa neodvážil vtrhnúť dnu...

Buchnutie!

Zalapala po dychu a srdce jej vyskočilo až do krku.

Bože, pokúšal! Snažil sa vlámať do *jej* domu, násilne vniknúť dovnútra ako obyčajný zločinec. Odstúpila od okna a nohy sa jej triasli, zatiaľ čo sa prikradla ku komode na druhej strane spálne.

Ambrosova pištoľ už bola nabitá. Po ich poslednej nevítananej návšteve ju tak pre istotu nechala. Cez nočnú košeľu si prehodila plášť, pištoľ strčila do vrečka a v pančuchách vykĺzla zo spálne.

Keď prišla k schodisku, zastavila sa. Dávala pozor, aby ju nebolo vidieť, a načúvala s prstami pevne zovretými okolo zbrane.

Hluk ustal. Vykukla spoza rohu a potom sa stiahla z dohľadu za okraj steny. Vchodové dvere boli otvorené. Zdalo sa, že sú neporušené, ale len Boh vedel, čo bude jeho ďalším cieľom. Nevtrhol dovnútra s takou zúrivosťou len preto, aby to teraz vzdal.

Tento muž... bol zvyknutý dostať, čo chcel. Jeho kočiar s prepracovaným emblémom, arogantný krok, drahá čiapka z bobra a topánky so zlatými strapcami – každý na prvý pohľad videl, že nejde o typ človeka, s ktorým by sa dalo zahrávať.

Ale to ani s ňou.

2. KAPITOLA

Trvalo pätnásť rokov a vyžadovalo si to jeden otlčený koč, dve stratené podkovy a nenapraviteľné poškodenie pravej polovice zadku, kým sa Maxwell Alastair Hammond Burke, desiaty vojvoda z Granthamu, vikomt Hammond, vrátil do rodnej dediny.

Teda pätnásť rokov a osem hodín. Osem hodín cesty z Londýna do Fairfordu, počas ktorej sa kočiar bláznivo nakláňal s každým kusom rozbitej cesty, po ktorej prešiel, až ho bolelo celé telo a zadok mal otlčený tak, že sa to nedalo ani opísať. Všetko len preto, aby na konci cesty našiel ruiny.

Nie však obrazne povedané, *skutočné* ruiny.

Záhrady pokrývala ťažká snehová prikrývka, ale spod hustého bieleho koberca ako kostnaté prsty vyčnievali udušená burina a skrútené korene. Kedysi upravené cestičky boli teraz divočinou prerastených kríkov a neostrihaných živých plotov.

Na džentlmena zvyknutého na udržiavané pozemky Hyde Parku to pôsobilo priam necivilizovane, ale, ak to bolo vôbec možné, dom vyzeral ešte horšie než záhrady. Rozpadajúce sa kamenné múry sa prehýbali pod ťarchou nakláňajúcej sa strechy a tri zo štyroch okien v spálni na treťom poschodí boli popraskané, pukliny v skle pripomínali